

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **A.W., R.W. i M.K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 stycznia 2026 r. zażalenia oskarżycielki subsydiarnej posiłkowej na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 23 października 2025 r. (sygn. akt IV WKK 32/25, IV Kz 669/24) o odmowie przyjęcia zażalenia oskarżycielki subsydiarnej na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 15 września 2025 r. o odmowie przyjęcia kasacji w sprawie o sygn. akt IV Kz 669/24

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu I instancji z dnia 11 lipca 2024r. (sygn. akt VII K 80/24) postępowanie przeciwko A.W., R.W. i M.K. o czyny z art. 158 § 1 k.k. i in. zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., które to orzeczenie następnie Sąd Okręgowy we Wrocławiu w dniu 2 września 2024 r. (sygn. akt IV Kz 669/24) utrzymał w mocy. Od tego postanowienia pismo zatytułowane „kasacja” wniosła w dniu 4 września 2025 r. oskarżycielka posiłkowa.

Zastępcą Przewodniczącego IV Wydziału Karnego-Odwoławczego Sądu Okręgowego we Wrocławiu zarządzeniem z dnia 15 września 2025 r., sygn. akt IV

WKK 32/25, działając na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. oraz art. 523 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez oskarżycielkę subsydiarną L.L. od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 2 września 2024 r. (sygn. akt IV Kz 669/24). W uzasadnieniu wskazanego zarządzenia podniesiono, iż wywiedziona kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy. Zwrócono uwagę, że zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego nie należy do kategorii orzeczeń, od których strona może skutecznie wnieść nadzwyczajny środek zaskarżenia w świetle ograniczeń wynikających z art. 519 k.p.k. oraz art. 523 § 2 k.p.k., które limitują dopuszczalność kasacji stron jedynie do prawomocnych wyroków sądów odwoławczych kończących postępowanie oraz prawomocnych postanowień sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego.

Na powyższe zarządzenie oskarżycielka subsydiarna wniosła zażalenie, które nadała w placówce pocztowej w dniu 13 października 2025 r.

Przewodniczący IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego we Wrocławiu zarządzeniem z dnia 23 października 2025 r. (sygn. akt IV WKK 32/25), na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia przedmiotowego zażalenia. W uzasadnieniu organ kontrolny wskazał, że odpis zaskarżonego zarządzenia z dnia 15 września 2025 r. wraz z pouczeniem został doręczony skarżącej w dniu 3 października 2025 r., co oznacza, iż siedmiodniowy termin zawity do wniesienia zażalenia upłynął bezskutecznie z dniem 10 października 2025 r. Złożenie środka zaskarżenia dopiero w dniu 13 października 2025 r. nastąpiło zatem z uchybieniem ustawowego terminu, co obligowało sąd do wydania decyzji o odmowie jego przyjęcia.

Skarżąca, powołując się na przepisy art. 427 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k., zarzuciła zaskarżonemu rozstrzygnięciu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę. W ocenie skarżącej Sąd błędnie przyjął, iż zażalenie zostało wniesione w dniu 13 października 2025 r., podczas gdy w rzeczywistości nadanie pisma w placówce pocztowej nastąpiło w dniu 10 października 2025 r., a zatem z zachowaniem 7-dniowego terminu od daty doręczenia odpisu zarządzenia.

W uzasadnieniu środka odwoławczego pokrzywdzona podniosła dodatkowo zarzuty pod adresem pracownika Poczty Polskiej. Wskazała na naruszenie procedur dotyczących doręczania korespondencji (art. 44 § 1 k.p.a. w zw. z przepisami o doręczeniach), podnosząc, iż:

1. odmówiono jej wydania przesyłki w czternastym dniu od momentu pozostawienia pierwszego awiza,
2. została wprowadzona w błąd przez pracownika operatora wyznaczonego co do ostatecznego terminu odbioru przesyłki poleconej.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie zażalenia do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Po pierwsze – przyznać należy rację Zastępcy Przewodniczącego IV Wydziału Karnego-Odwoławczego Sądu Okręgowego we Wrocławiu, że w niniejszej sprawie wniesienie kasacji było niedopuszczalne. Po drugie – żaląca nie przedstawiła jakiegokolwiek argumentu, który uprawdopodobniałby wskazaną przez nią pomyłkę czy to sądu czy to Poczty Polskiej w zakresie daty nadania listu. Nie można zatem przyjąć, że w istocie pismo został nadany w terminie, gdyż urzędowe potwierdzenie nadania przeczy temu twierdzeniu.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[WB]

[a.ł.]